

Caspari-keskuksen UUTISIA

Maaliskuu 2011

Messiaanisten
juutalaisten
seuraava sukupolvi
tarvitsee koulutusta
jo tänään.

**Tyypillinen
israelilainen
on itse asiassa
maahanmuuttaja!**

55 HaNevi'im Street,
PO Box 46
Jerusalem 91000, Israel
Puh: +972 2-6233926
Fax: +972 2-6251933
Sähköposti:
Caspari@caspari.com
www.caspari.com

Kyllä = Ken ... = Da ?!?

Millainen on israelilainen Jeesukseen uskova messiaaninen juutalainen vuonna 2011? Israelilaisessa mediassa viime vuosina julkaistujen reportaasien pohjalta muodostuu kuva syntyperäisestä israelilaisesta, joka on ylpeänä suorittanut asepalveluksen, ehkä jopa taistelujoukoissa. Hän ei pukeudu erityisen uskonnollisesti, hän opiskelee tai käy töissä ja maksaa veronsa. Hän kuuluu perheeseen, joka perjantai-iltoina viettää perinteisesti sapattia ja muutenkin vuosisatoja vanhoja traditioita seuraten juhlii Israelin raamatullisia juhlia. Toisin sanoen tämä keskiverto uskova on kaikin puolin keskiverto israelilainen.

Kuten monen muunkin mielikuvan kohdalla, joita media meille Israelista yrittää luoda, tämänkin kohdalla on toivomisen varaa. Kuva ei toki ole kokonaan irti todellisuudesta. Tämän päivän Israelissa vain 10% väestöstä on maassa syntyneitä, ns. sabroja, ja noin 10 - 15% on jonkin muun maan kansalaisia. Luvut ovat arvioita, sillä aivan tarkkaa tietoa ei ole saatavilla. Huomaamme kuitenkin, että tyypillinen keskiverto israelilainen on itse asiassa maahanmuuttaja! Hänen äidinkieltensä on mitä todennäköisimmin venäjä. Puolet Israelin messiaanista juutalaisista tuleekin entisen Neuvostoliiton alueelta.

Israelilla on alusta asti ollut läheinen yhteys "pohjoiseen maahan", kuten Jeremia (16:15) aluetta kutsuu. Ensimmäiset siionisti-maahanmuuttajat 1800 - 1900-lukujen taitteessa olivat venäjänjuutalaisia, jotka pakenivat pogromeja. Viimeisin venäjänkielinen aalto alkoi 1990-luvulla, josta alkaen Israel on vastaanottanut entisen Neuvostoliiton alueelta yli miljoona maahanmuuttajaa, lähes viidenneksen nykyisestä juutalaisväestöstään. Vanha viitsi tiivistää tilanteen: "Olet asunut Israelissa jo näin kauan, etkä vieläkään osaa yhtään venäjää!"

Neuvostohallinto ei tukenut uskonnonvapautta, päinvastoin. Entisen Neuvostoliiton alueen juutalaisten uskonnollinen ja hengellinen perintö on tästä syystä ohut ja he ovat olleet ja edelleen ovat israelilaisista kaikkein avoimimpia evankeliumille. Osa tuli uskoon lähtömaassaan "rautaesiripun" revettyä, yleensä ortodoksi kirkon tai baptisti-, helluntai- tai karismaattisten seurakuntien kautta. Toiset taas tulivat seurakunnan yhteyteen Israeliin saavuttuaan.

Muihin Israelin maahanmuuttajaryhmiin verrattuna venäläiset ovat kohdanneet uuteen maahan integroitumisen haasteet suhteellisen menestyksekkäästi. Tästä on osoituksena venäläisten suuri osuus kaikilla yhteiskunnan osa-alueilla alkaen Israelin parlamentista Knessetistä aina urheilumaailmaan asti. Venäläisiä kuvaa joustavuus, vahva työetiikka ja yleinen korkea koulutustaso, mikä on harvoja kommunismin etuja. Venäläisten myötä israelilainen kulttuuri on muuttunut. Venäläisiä sanomalehtiä, kirja- ja ruokakauppoja ja kylttejä löytyy joka kaupungista. Venäjänkielinen radio ja TV saavuttavat syrjäiset kibbutsitkin. Voimakkaalla näkyvyydellä on myös negatiivinen puolensa. Venäläisten on helppo pitää yllä alkuperäistä kieltään ja kulttuuriaan, mutta valitettavasti monet ovat vähemmän motivoituneita syventymään israelilaiseen kulttuuriin.

Sama ilmiö on havaittavissa pienemmässä mittakaavassa Israelin messiaanisessa yhteisössä. Monet venäläiset kuuluvat hepreankielisiin seurakuntiin, jotka pitävät yllä raamatullisia, juutalaisia perinteitä. Monet venäläiset toimivat pastoreina ja seurakunnan vanhimmistossa,

toiset ovat kansallisen tason vaikuttajia ja työskentelevät rinta rinnan muiden kanssa. Valitettavasti jotkut johtajat ja seurakunnat ovat muodostaneet teologisen ja kulttuurisen "gheton", jossa ei juuri huomioida ympäröivää yhteiskuntaa, tai oteta vastaan neuvoja "muilta".

Tällainen eristäytyvä ghetto-mielenlaatu on vahingollinen monella tapaa. Suurin huoli on seuraavasta sukupolvesta. Usko ei syntynyt eikä pääty meidän sukupolveemme. Voidaksemme opettaa lapsiamme, jotka puhuvat parempaa hepreaa kuin me, meidän täytyy oppia puhumaan heidän kieltään, sanan täydessä merkityksessä. Tämä ehkä vaatii nöyryyttä ja ponnistelua, mutta on vaivan arvoista. Kiitos teille jo etukäteen rukouksistanne asian puolesta!

Alec Goldberg

Pastori tavattavissa – vai rabbi?

Leon Mazin on kiireinen mies, eikä haastattelua ollut helppo järjestää. Jumalalle kuitenkin kaikki on mahdollista. Leon Mazin johtaa Haifassa Shavei Tsion -nimistä messiaanista seurakuntaa, jossa ainoat syntyperäiset israelilaiset ovat venäjänkielisten vanhempiansa kanssa seurakuntaan tulevat lapset ja nuoret.

Leon, kerro vähän itsestäsi ja perheestäsi.

Olen naimisissa, vaimoni nimi on Nina. Tulemme molemmat entisen Neuvostoliiton alueelta. Minä olen Valko-Venäjältä ja vaimoni Ukrainasta. Muutin Israeliin vuonna 1989 päätettyäni insinööriopintoni Riikan teknillisessä korkeakoulussa. Nina muutti Israeliin vuonna 1990 ja avioiduimme täällä. Meillä on viisi lasta, iältään 3 - 16-vuotta.

Mikä sai sinut muuttamaan Israeliin?

On helpompi sanoa, mikä EI ollut synnä. Kohtasin jonkin verran antisemitismia, mutta en paljoa. Perheemme tuli taloudellisesti hyvin toimeen. En voi antaa järkipäistä syytä. Kun nyt katson taakse päin, näen Jumalan käden, joka veti meidät "pohjoisen maan" juutalaiset Israeliin.

Miten kuvaisit sopeutumistasi uuteen elämään Israelissa?

Kieli ei ollut ongelma, sillä tullessani venäläisiä oli vähän ja meidän oli vain pakko oppia puhumaan hepreaa. Koin kuitenkin kulttuurishokin. Tulin Riikasta, joka neuvostoajanakin oli länsimainen kaupunki. Yhtäkkiä asuinkin Marokosta tulleiden uskonnollisten juutalaisten naapurina! En myöskään löytänyt koulutustani vastaavaa työtä, vaan tein alussa rakennustöitä.

Mitä kieltä puhutte kotona, venäjää vai hepreaa?

Molempia. Lasten venäjän kirjoitus- ja lukutaito on heikompi kuin heprean, mutta he ymmärtävät ja puhuvat kieltä hyvin.

Oliko sinulle juutalaisena helppoa alkaa uskoa Jeesukseen?

Kasvoin maallistuneessa juutalaisessa perheessä, jossa uskonnolla ei ollut juuri merkitystä. Pääsiäisenä meillä oli happamatonta matsa-leipää, mutta siinä se sitten olikin. Mitä Jeesukseen tulee, minulla oli ongelmia hänen kanssaan. Ensinnäkin hän oli minulle ei-juutalaisten Jumala. Vakuutuin Jeesuksen jumaluudesta vasta pitkällisen rukouksen ja Raamatun luvun sekä ilmestyskokemuksen jälkeen.

Kerro meille seurakunnastasi Haifassa.

Seurakunnassa on n. 140 jäsentä, joista 40 on lapsia ja nuoria. Saarnaan sekä venäjäksi että hepreaksi tilanteesta riippuen. Sapattijumalanpalveluksemme järjestys on saman tyyppinen kuin synagogassa. Noudatamme myös kosher-ruokasäädöksiä, ympärileikkaamme poikalapset ja vietämme juutalaisia juhlia.

Toisin sanoen, ette kuulosta kovin protestanttisilta....

Emme todellakaan! Juutalaisten tapojen noudattaminen ei ole meille pelastuksen kysymys tai manipuloiva lähetystyökikka. Korostamme juutalaisia perinteitä, koska olemme vakuuttuneita, että Jumalan liitot Jerusalemin ja Israelin kanssa on tarkoitettu ikuisiksi. Uskomme Jeesukseen ei tee niitä tai Jumalan säädöksiä ja lupauksia kansalleen mitättömiksi. Apostolien teot osoittaa tämän selvästi. Olemme juutalaisia, asumme Israelissa ja tämän tulisi näkyä myös elämäntyyliämme.

Kiitos paljon ajastasi ja haastattelusta!

Ole hyvä!

Caspari-keskus pohjoisessa

Pitää asua Israelissa, jotta ymmärtää mitä tarkoittaa israelilainen viisi minuuttia... Tai miksi tuntemattomat alkavat bussipysäkillä tiedustella vanhempiesi terveydentilaa... Tai miksi sanomme, että maamme on pieni, mutta sen tiet ovat hyvin pitkiä. Anna kun selitän tämän: keskiverto israelilaiselle 60-70 km on pitkä matka, kuin maasta kuuhun. Toki he ajavat näinkin pitkän matkan töihin ja kotiin tai tavatakseen perhettään, mutta eivät juuri muusta syystä.

Haifasta on matkaa Nataniaan juuri tuo 60 kilometriä. Siellä olemme myös viimeiset 14 vuotta järjestäneet vuotuisen sapattikoulun opettajien seminaarimme. Viime vuosina huomasimme, että yhä vähemmän osallistujia tuli pohjoisesta Haifan alueelta ja aloimmekin pohtia ja rukoilla, tulisiko meidän mennä heidän luokseen sen sijaan että kutsumme heitä "kuuhun".

Seminaarin järjestäminen Haifassa alkoi tuntui tärkeältä useasta syystä. Pohjois-Israelissa on paljon seurakuntia. Äidinkielen käytön tärkeys nousi esiin viime vuonna Tel Avivissa järjestämässämme venäjänkielisessä pilottiseminaarissa. Sapattikoulun opettajista 60-70% on venäjänkielisiä ja suuri osa haluaa säilyttää kielen ja kulttuurin ainakin perhepiirissään.

Niinpä kymmeniä pohjoisen venäjänkielisiä opettajia kutsuttiin osallistumaan seminaariin Haifassa helmikuun 25. päivä. Tällä kertaa kouluttajan piti opettajakokemuksen lisäksi kyetä huomioimaan monikulttuurinen tilanne, jossa osanottajat elävät. Koska seminaari oli ensimmäinen laatuaan, halusimme tietysti onnistua!

Seminaarin haasteisiin vastasi loistavasti Hadassa, kokenut opettaja Tel Avivista. Hänen opetuksessaan yhdistyivät laaja kokemus ja sekä venäläisen että israelilaisen kulttuurin tuntemus. Hadassa osasi myös ottaa yleisönsä. Seminaarissa käsiteltiin keskeisiä asioita, kuten kumpi on tärkeämpää, pysyä ohjelmassa ja aikataulussa vai nähdä lapsi omana yksilönään erityistarpeineen ja kykyineen? Miten välttää työrauhaongelmia? Miten opettaa hyvää uutista lapsille elävällä tavalla?

Saimme erittäin hyvää palautetta osallistujilta ja olemmekin varmoja, että Pohjois-Israelin ensimmäinen sapattikoulun opettajien seminaari oli vasta alku. Tästä on hyvä jatkaa!

Rita Kontorovich

media-katsaus

Caspari-keskus julkaisee viikottain yhteenvedon israelilaisessa mediassa julkaistuista messiaanista juutalaisuutta, lähetystyötä ja kristinuskoa käsittelevistä artikkeleista. Mediakatsaus on saatavissa sähköpostitse ilmaiseksi lähettämällä englanninkielisen pyynnön osoitteeseen subscriptions@caspari.com tai rekisteröitymällä kotisivuillamme http://www.caspari.com/media_review/.

Useat sanomalehdet kertoivat Ashdodissa helmikuun 22. päivänä messiaanista seurakuntaa vastaan järjestetystä mielenosoituksesta, johon osallistui 500 - 1000 ortodoksijuutalaista.

"Kyse on messiaanisten juutalaisten lahkosta, joka toimii ympäri maailmaa kristillisiltä järjestöiltä saadun valtavan budjetin varassa. ... Heidän tavoitteenaan on tuhota juutalainen kansa ja saattaa niin moni juutalainen kuin mahdollista kristinuskon piiriin. Meidän viestimme on selvä: Holokaustissa juutalainen kansa menetti kolmasosan, 6 miljoonaa jäsentä, eikä saa käydä niin, että tämän päivän Israelissa lähetystyöntekijät saisivat jatkaa kansamme tuhoamista. ... Yritämme vaikuttaa vuokranantajaan, että hän purkaisi sopimuksen ja lähetystyöntekijät (missionäärit) pakotettaisiin lähtemään paikasta, joka aiemmin oli Tooran opintokeskus", sanoi rabbi Benjamin Walkin muutama päivä ennen mielenosoitusta.

Itse mielenosoituksessa rabbi Josef Sheinin vertasi messiaanisista juutalaisia Hitleriin: "He haluavat, kuten Hitlerkin, lopullisen ratkaisun. Koska heillä ei ole tuhovälineitä, he yrittävät saada ihmiset luopumaan uskostaan."

Ashdod BeKoterot (16. helmikuuta), **Yediot Ashdod** (25. helmikuuta), **Kan HaDarom** (25. helmikuuta), **HaShavua BeAshdod** (25. helmikuuta).

Muista...

Seurakuntasalissa kaikui parinkymmenen teini-ikäisen puheen sorina. Äänet vaikenivat työntäessäni huoneeseen polkupyörän ja laittaessani sen seisomaan keskelle salia. Kysymysten tulva alkoi välittömästi:

"Kenen pyörä se on?"
"Miksi toit tänne pyörän?"
"Annatko sen pois?"
"Aiotko ajaa sillä?"

Minua oli pyydetty puhumaan seurakunnan nuorille ehtoollisesta, ja luotin siihen, että polkupyörä auttaisi nuoria näkemään Herran aterian uudella tavalla. Kysyin, tiesikö kukaan mitä tarkoittaa lihasmuisti. Käsite oli vieras, joten selitin sen olevan virallinen nimitys heille kaikille tutusta ilmiöstä. "Jos säännöllisesti harjoittelet jotain motorista taitoa kuten konekirjoitusta, pallon heittoa tai instrumentin soittoa, liikkeet sulautuvat pitkäkestoiseen muistiisi ja voit tehdä liikkeen edes ajattelematta sitä." "Kuten ajaa pyörällä!" nauroi eräs nuori mies.

Nyökkäsin ja aloin kertoa heille asiasta, joka nuoruudessani oli tullut osaksi hengellistä "lihasmuistiani" - juutalaisen perheeni vuosittaisesta pääsiäisateriasta. Tämä ateria, joka muistuttaa, miten Jumala ihmeellisesti vapautti Israelin kansan Egyptin orjuudesta, on samalla kertaa sekä rituaali että juhla. Isoisäni vaati saada lukea jokaisen kohdan pääsiäis-haggadasta, kirjasta joka kertoo exoduksen tapahtumat. Pöydälle katetaan symboliset ruoka-aineet: vesi, kananmuna, persilja, suolavesi, piparjuuri, makea charoset (omenan, kanelin, viinin ja pähkinän sekoitus), lampaan sääriluu, viini ja happamaton matsa-leipä. Elävällä tavalla ne kuvittavat tositarinaa, jota on kuuliaisena Jumalan käskylle muistettu ja kerrottu eteenpäin sukupolvelta toiselle (2.Moos. 13:8). Kaikki osallistuvat aktiivisesti seder-aterian viettoon laulujen, rukousten, aterioinnin ja muistelun kautta.

Tällainen aktiivinen, osallistuva tapa muistaa näkyy myös Paavalin sanoissa (1. Kor 11:23-26):

Olen saanut Herralta tiedoksi tämän, minkä olen myös opettanut teille: Herra Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti Jumalaa, mursi leivän ja sanoi: "Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni."

Samoin hän otti aterian jälkeen maljan ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni. Niin usein kuin siitä juotte, tehkää se minun muistokseni." Niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tästä maljasta, te siis julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kun hän tulee.

"Kuulessamme sanan muistaa, useimmat ajattelevat tiedon mieleen palauttamista testiä tai koetta varten, tai yrittävät muistella mihin laittoivat kotiavaimet", jatkoin puhettani nuorille. "Tässä yhteydessä sana muistaa tarkoittaa syvää lihasmuisti-muistamista, kuin pyörällä ajamista. Se on syvempää kuin vain palauttaa mieleen tosiasiat, jotka Jeesus teki tähtemme." Muistutin heitä siitä, että ehtoollisen juuret on Jeesuksen viettämällä viimeisellä seder-aterialla opetuslastensa kanssa. Kun muistelemme Jeesusta ehtoollisella, tuomme aktiiviseen muistiimme asiayhteyden, jossa sakramentti asetettiin.

Hypäsin pyörän satulaan. En ollut ajanut pyörällä lähes 30 vuoteen, mutta olin varma, että taito olisi niin syvällä lihasmuistissa, että pysyisin edelleen pystyssä. "Mitä sanotte? Kuinka moni uskoo, että osaan edelleen ajaa polkupyörää vuosikymmenten tauon jälkeenkin?" Nuoret purskahtivat nauruun. He olivat varmoja, että kaadun tai törmään johonkin.

Huterasti, mutta onnistuneesti pyöräilin muutaman kierroksen ympäri salia. Minun piti vain herätellä henkiin ja palauttaa aktiiviseen muistiin kauan unohduksissa ollut taito. Toivon kuitenkin, että kun nuoret jatkossa käyvät ehtoollisella he näkevät mielessään muutakin kuin minun horjuvan pyöräilyni!

Viettäessään viimeistä seder-ateriaa ystäviensä kanssa, Jeesus liitti tuttuihin symboleihin, viiniin ja leipään, uuden sisällön. Hän kertoi niiden nyt julistavan vapautusta ja uutta elämää, jotka hän tuli antamaan meille jokaiselle. Meidän tulee ottaa hänen lahjansa vastaan... ja muistaa.

Michelle Van Loon

(Michelle ja hänen miehensä Bill asuvat Chicagossa.
Bill on Casparin kansainvälisen johtokunnan jäsen.)

Rukoillaan...

- *etiopianjuutalaisten uskovien puolesta, joille on suuri haaste sopeutua israelilaiseen yhteiskuntaan.*
- *maahanmuuttajalasten ja -nuorten puolesta, että he tulisivat uskoon ja pysyisivät uskossa myös armeija-ajan jälkeen eivätkä sekottaisi sopeutumista ja "maailmallisuutta" keskenään.*
- *Israelin uskonsa tähden vainottujen puolesta, erityisesti Ashdodissa ja Aradissa.*
- *Casparin johtajuuskoulutus- ja sapattikoulun opettajien seminaarien puolesta.*
- *opiskelijoiden puolesta, jotka osallistuvat Casparin kansainväliseen opinto-ohjelmaan maalishuhtikuussa.*

Voit tukea työtämme
esirikouksin,
vapaaehtoistyöllä tai
taloudellisesti esim.
Lähetysseuran,
Kansanlähetyksen
tai Kylväjän kautta.

Ota yhteyttä lähimpään
yllämainittujen
järjestöjen
toimipisteeseen.